Dobročinný Dušan Kejmar: Zbytečně se bojíme různých překážek, přitom nejtěžší je naše rozhodnutí v hlavě a v srdci

28.11.2024 - | Charita ČR

Asi bych těch příběhů vyjmenoval spoustu. Ať už bych skočil k původním biblickým příběhům přes různé příběhy z posledních staletí, válek a tak dále, vždycky někde narazím na hodného člověka, který někomu pomohl. Nedávno jsem se rozplakal doma při čtení knihy. Možná to nesouvisí úplně s tou naší Charitou, o které se budeme bavit, ale byl to příběh, kdy převáželi v 50. letech vězenkyni v tramvaji a ona cítila, jak do ní naráží lidi, a měla pocit, že jí ubližují. Pak zjistili, že měla v kapse třeba jablko, že jí ti lidé dali jablko, když zjistili, že je to vězenkyně na převozu. A to jsou momenty, které se v tu chvilku těžko rozdýchávají, v tom dobrém slova smyslu. A tohle všechno já považuju za charitu. To, že někdo vyjede třeba na rok neplacené dovolené do Afriky a pomáhá stavět nemocnici. Stejně jako to, že někdo pracuje v sociálních službách a stará se o hygienu nemohoucí babičky. Tedy i takovéto drobné úsluhy. Ale co je drobné? To se vůbec nedá hodnotit.

Mě osobně třeba trošičku změnila i doba covidu, protože moje maminka se těsně před tím přestěhovala na svoji žádost do domova pro seniory na Kladně. A já jsem najednou pocítil takovou tu bezmocnost institucí v době covidu, kdy jim sice všichni slibovali hory doly, roušky, respirátory, ale nikdo nic neměl. Takže kromě toho, že jsme doma s manželkou našili téměř tisíc roušek, tak jsem si dálkově udělal kurz sociálního pracovníka a začal jsem vedle zaměstnání občas trošičku pomáhat odborníkům v sociálních službách.

Samozřejmě ale vím, že nemohu změnit svět a nemohu všem pomoci, takže se snažím dělat to třeba i na dálku, formou finančních příspěvků na různé projekty, ať už jednorázově nebo pravidelně. Ty pravidelné příspěvky mají podle mě obrovský smysl. Člověk si dneska nastaví platební příkaz a nemusí na to myslet. A z druhé strany zase vím, že ten příjemce ví, ať už se jedná o malou, nebo větší částku, že mu přijde a že s ní může počítat a plánovat. A jsem přesvědčen, že každý, až na nepatrné výjimky, může do té peněženky sáhnout. Nejhorší je, když někdo sedí u piva, utrácí stokoruny a nadává na to, že nemůže nikomu pomoci. To je hloupost. Myslím si, že každý by měl tohle udělat, ať už jednorázově, nebo pravidelně, že na tom opravdu nic není. A čím jsem starší, tak tím víc si uvědomuji, že všichni budeme pravděpodobně pomoc potřebovat.

Vím, čím to začalo, ale takový nějaký moment, který by mě nastartoval, si už úplně přesně nevybavím. V podstatě jsem začal **Adopcí na dálku®** jedné dívenky v Indii. Když spolupráce z její strany skončila, protože dostudovala školu, přešel jsem k jiné. Dneska mám zase černouška, chlapečka v Africe. Prvotní impuls tedy přišel určitě odněkud z venku, a pak mi najednou došlo, že je sice moc hezké, že pomůžu támhle nějaké dívence v Indii dostudovat, ale také u nás v Čechách je pořád spousta lidí, kteří tu pomoc také potřebují, takže od té doby se mi to tak jako rozvrstvilo. A to už vůbec ani nebudu mluvit o Ukrajině. Jsem zkrátka přesvědčen, že každý může přispět tou svojí troškou, a vůbec to nebolí, naopak. Já na to nemyslím, vůbec si to nijak nepřipouštím, až většinou na konci roku, když dělám daňové přiznání, mě zarazí a nestačím se divit, kolik těch potvrzení mi chodí. Ale pak je to hrozně příjemný pocit, aniž by si to člověk nějakým způsobem počítal.

Asi se dá spojit všechno. Já si myslím, že Charitě se dá pomoct čímkoli, ať je člověk zedník, pekař nebo miliardář, ten svůj drobeček tam vždycky může přidat.

Jsou to lidi. Vždycky jsou to lidi, kteří jsou kolem mě. A samozřejmě ten začátek bude určitě v rodině, protože si uvědomuji, že čím jsem starší, tím víc se asi podobám svým rodičům, od každého něco. Maminka byla celoživotní učitelkou a ještě dlouho v důchodu učila, ať už české, nebo třeba vietnamské děti, které se sem přistěhovaly. A jí budu po zbytek svého života závidět – i když závidět se nemá – protože ona opravdu vychovala několik generací lidí a pomáhala. Pro ni nebyl problém, a není dodneška, dát poslední, co má, aby pomohla dětem nebo aby jim udělala radost. Můj táta zase pracoval ve veřejné funkci a tenkrát v rámci různých brigád opravdu pracoval pro lidi a pro jejich spokojenost. Také ho měli všichni rádi a to je krásná zpětná vazba, když člověk vidí odezvu.

Na vaši otázku tedy musím odpovědět: jsou to lidi a je to ten odraz v očích nebo ve tváři toho člověka, když někomu pomůžete. V některých případech to vidím, že ho mám před sebou, v mnoha případech se to dozvídám prostřednictvím různých bulletinů, informací a tak dále. A pak je to možná nějaké takové vědomí společenství, protože když jsme byli například loni s manželkou pozváni do Chrámu svatého Víta na ocenění zasloužilých pracovníků Charity, byl to pro nás ohromný zážitek. Už jenom to, že člověk přijde do toho chrámu dopoledne a je tam téměř sám. To se mi nemůže jinak přihodit. A pak, když slyšíte ty příběhy lidí a vidíte je tam, jak jsou to skromní lidičkové… Když to takhle hloupě řeknu… kteří vydávají spoustu svého času a energie, a tou odměnou jim je opravdu zase jenom ta radost lidí kolem nich a ten pocit, že to nedělali nadarmo a že nežijí nadarmo.

Ono by se o tom dalo říct tisíce vzletných slov. Mně se o tom až těžko mluví, protože nechci, aby to takhle bylo.

Já to asi nedokážu rozlišit. Myslím si, že záleží na tom okamžiku. Když začnu od konce, samozřejmě dopis z Afriky – to je nádherné. Představa, že ten kluk bude moct dokončit školu a bude si moct vydělávat, že nebude závislý na pomoci a bude naopak moct pomoci někomu jinému, to je úžasný cíl. Sociální služby – tam se to někdy stává takovým trošičku řekněme automatizovaným postupem, když toho člověka vídáte pokaždé stejně. Přesto, když ten člověk řekne „děkuju“ nebo vidíte, že se třeba nají a usne, no tak to je jako s miminem. Jako když nakrmíte, nakojíte miminko, a ono usne. Tak je to vlastně to samé. Co se týče těch příspěvků, samozřejmě někdy mě lidi dokážou vyrazit dech. Protože někdo tam dá dvacetikorunu, někdo tam strčí dvoutisícikorunu, aniž bychom to měli vidět. To samé je i na těch koncertech. Každý podle svých možností a uvážení, nikdy nikoho nežádáme, aby dal třeba minimálně sto korun.

Já bych byl rád, aby to byli všichni! Jak už jsme zmínili, já se v podstatě na činnosti Charity malinkou měrou podílím už nějakých těch 20 let. A bylo mi proto ctí se připojit k těmto „oficiálním akcím“ typu natáčení krátkého spotu, aby lidé slyšeli, že u pravidelného dárcovství se nemají čeho bát, že se nejedná o nějaké strhávání desátek z platu. To samozřejmě zlehčuju. Naopak bych chtěl poprosit všechny, ať se zamyslí nad tím, že i jim určitě v životě bylo někdy už pomoženo. A že určitě bude každý z nás pomoc potřebovat. A ať udělají všechno pro to, dokud mohou a jsou ekonomicky činní, aby pomohli. Všem okolo nebo ostatním, a tím vlastně i sami sobě. Protože tím opravdu pomáhají té své dušičce, která se kolikrát v tom světě motá v takových chaotických situacích, a najednou, když se může člověk zastavit a říct, vždyť já jsem někomu pomohl, já ho sice neznám, ale to vůbec nehraje roli… Staňte se **Dobročinnými** a vychutnejte si ten okamžik, byť by to byla vteřinka nebo minuta během roku! To je úplně jedno.

Já nevím. Pořád ještě si myslím, že nenastal čas na bilancování.

Já budu hrozně rád, když to všechno půjde tak, jak to jde. Samozřejmě, že je to podmíněno zdravím, fyzickou stránkou a tak dále. Nebojím se žádných katastrof, mám takovou šťastnou povahu, že i když se mi něco stane, tak mám takový pocit, jako bych to tušil, předvídal, nebo mě to prostě nerozhodí, a spíš se snažím na to zareagovat nějakým dobrým způsobem. Ať už to je moje osobní záležitost – typu píchnutá pneumatika u auta – nebo třeba i konflikt na Ukrajině. To jsou prostě věci, kterým se

nevyhýbám, rozhodně se netvářím, že nejsou, ale vím, že mě to nesmí zastavit a nesmí mě to porazit. Že se musím snažit vymyslet něco, jak tomu čelit a jak se snažit tu situaci eliminovat nebo pomoci těm lidem, kteří jsou tam na druhé straně. A pokud možno se snažit vyhýbat těm nenávistným informacím a zprávám, které létají kolem nás.

To považuju momentálně asi za největší zlo tohoto světa. Když vidím lidi, které považuju za relativně normální, kteří by za normální situace třeba i přišli na brigádu nebo poslali balíček pomoci nebo stokorunu, a najednou jsou z nich takoví zlouni a hejtři. Tak tohle je věc, kterou bych opravdu na tom světě změnil mávnutím kouzelného proutku, kdybych ho měl. Když už nechtěj pomáhat, ať neškodí, o to bych prosil všechny.

https://www.charita.cz/aktuality/z-domova/dobrocinny-dusan-kejmar-zbytecne-se-bojime-ruznych-prekazek-pritom-nejtezsi-je-nase-rozhodnuti-v-hlave-a-v-srdci